

τοῦ Πηλίου καὶ τῆς Ὀθρύος διὰ τοῦ Παγαθητικοῦ κόλπου ἠνεωγμένην.

Καθ' ὅσον χωρεῖ τις πρὸς νότον, οἱ διακλαδισμοὶ ἀποβαίνουσιν ἐπὶ μᾶλλον πλείονες καὶ κατ' ἴσον λόγον πολλαπλασιάζουσι τοὺς ὅρους, οἵτινες ἀνατολικῶς καὶ δυτικῶς εἰσχωροῦσιν εἰς τὴν ξηρὰν. Οὕτως ὁ ἡπειρωτικὸς ὄγκος διακρίνεται, ἀποτελῶν ἐφεξῆς μόνον σειρὰν χερσονήσων, συννημένων ἀλλήλαις δι' ἰσθμῶν.

Ἐντεῦθεν, ἥτοι ἀπὸ τῆς 39ης μοίρας βορείου πλάτους, ἐκείθεν, ἔνθα ὁ Τυμφρηστὸς αἶρει εἰς ὕψος 2,320 μέτρων περίπου τὴν κωνικὴν αὐτοῦ κορυφὴν μεταξὺ τοῦ Μαλιακοῦ καὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου καὶ συνάπτει ἅπαξ ἔτι πρὸς ἀλλήλας τὰς δύο κλιτύας τῆς Ἑλλάδος, ἄρχεται ἡ μέση Ἑλλάς, ἡ κυρίως Ἑλλάς λεγομένη. Τὸ ὅρος τοῦτο δεσπόζει πρὸς δυσμὰς τοῦ λεκανοπεδίου τοῦ Ἀχελῷου, ὅπερ ὅλον καταλείπειται ἐκτός τοῦ τελευταίου συστήματος τῆς ἀνατολικῆς κλιτύος. Πρὸς ἀνατολὰς ἡ σειρὰ τῆς Οἴτης παρατείνεται πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς παραλίας τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου ἀποτελεῖ τὸ στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν, ἔνθα οἱ ὀξεῖς βράχοι ἀφ' ἑνός, τὰ ἔλη δὲ ἀφ' ἑτέρου καταλείπουσι μεταξὺ στενὴν τινα μόνον πᾶροδον, δι' ἧς μόνως δύναται τις νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν πρὸς νότον χώραν. Ἡ ἀπὸ τῶν Θερμοπυλῶν μέχρι τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου ἀπόστασις εἶναι ἐξ μιλίων αὐτόθι δὲ ὑπάρχει ὁ ἰσθμὸς, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἡ τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς μέσης Ἑλλάδος ἀποτελοῦσα χερσόνησος ἀναπτύσσεται μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου.

Τὸ κυριώτατον ὕψωμα τῆς χερσονήσου ταύτης εἶναι ὁ Παρνασσός, οὗ ἡ κορυφή, ὕψους 2,460 μέτρων, ἦν ἱερὰ παρὰ τοῖς κατοικοῖς τῆς περιχώρου ὡς μόνον σημεῖον, οὗ οὐδαμῶς ἦσαν τὰ ὕδατα τοῦ κατακλυσμοῦ, καὶ ὡς ἀφῆτηρία νέου ἀνθρώπων γένους. Ἀπὸ τῆς βάσεως αὐτοῦ πρὸς βορρᾶν προρρέει ὁ Κηφισός, φέρον τὰ ὕδατα αὐτοῦ εἰς τὴν μεγάλην κοιλάδα τῆς Βοιωτίας, περιβαλλομένην ὑπὸ τοῦ Ἑλικῶνος καὶ τῶν διακλαδισμῶν αὐτοῦ. Τῷ Ἑλικῶνι συνάπτεται ὁ Κιθαιρῶν, ἐγκάρσιον καὶ τοῦτο ὅρος, ἐκτεινόμενος ὁπὸ θαλάσσης εἰς θάλασσαν καὶ χωρίζων τὴν Ἀττικὴν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας.

Δυσχερὲς δύναται τις νὰ εὕρῃ ἐγγὺς κειμένας δύο χώρας διαφορετέρας ἀλλήλων. Ἡ Βοιωτία εἶναι βεβυθισμένη ἐν τῇ ἀπομονώσει αὐτῆς· τὸ ὕδωρ αὐτόθι ὑπερπλεονάζει καὶ λιμνάζει ἐν τῷ βάθει τῶν κοιλάδων, ἡ ἀτμόςφαιρα εἶναι ὑγρὰ καὶ ὀμίχλωδης, τὸ ἔδαφος λιπαρὸν καὶ ἡ βλάστησις ὑλομανής. Ἡ Ἀττικὴ προεκβάλλεται εἰς τὸ μέσον τῶν κυμάτων, ἅτινα εἰσχωροῦσιν εἰς τοὺς ὅρους αὐτῆς, εἶναι βράχος τραχύς, κεκαλυμμένος ὑπὸ λεπτοτάτου στρώματος ψυτικῆς γῆς καὶ λουόμενος ὑπὸ τῆς διαφανοῦς ἀτμόςφαιρας τοῦ νησιωτικοῦ κόσμου, ᾧ ἀνήκει ἐκ τε τῆς θέσεως καὶ τοῦ κλίματος αὐτοῦ. Τὰ ὄρη τῆς Ἀττικῆς προεκτείνονται εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀποτελοῦσι τὴν ἐσωτερικὴν σειρὰν τῶν Κυκλάδων, ὡς ἡ τῆς Εὐβοίας προέκτασις ἀποτελεῖ τὴν ἐξωτερικὴν σειρὰν. Ὁ ὁργανισμὸς τῆς ἑλληνικῆς χώρας συνεπληρώθη ἐν τῷ συνόλῳ αὐτοῦ καθ' ἣν ἡμέραν ἀνέθορον ἐκ τῶν κυμάτων ἡ στενὴ καὶ χθαμαλὴ γλῶσσα τῆς γῆς, ἥτις ἔμελλε νὰ συνάψῃ τῷ ἡπειρωτικῷ ὄγκῳ τὴν νῆσον τοῦ Πέλοπος, ἀποβάσαν τὴν κυρίως χερσονήσον, τὴν τελευταίαν κρίκον σειρὰς ὅλης γεωγραφικῶν διαψαλιδισμάτων, ἅτινα τείνουσι πρὸς τὸ σχῆμα ἐκεῖνο, τὸ τελείως ἐπὶ τέλους ἐπιτευχθέν. Οὕτως ἡ φύσις ἀνεωρήσεως τῆς συνεχείας τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους ὥρυξεν ἐν αὐτῷ τῷ κέντρῳ αὐτοῦ δύο ἐσωτερικὰς εὐρείας καὶ προσδύρους θαλάσσας, αἵτινες, ἀντιμέτωποι γινόμεναι ἀφ' ἑνός, ἀναπετάννυνται κατὰ τὸ ἕτερον ἄκρον, ἡ μὲν πρὸς τὴν Ἰταλίαν, ἡ δὲ πρὸς τὴν Ἀσίαν.

Ἡ Πελοπόννησος, ἰδίᾳ λαμβανομένη, ἀποτελεῖ ἀνεξάρτητον σύνολον. Ἐχει ἐν ἑαυτῇ τὸ κέντρον τοῦ ὁρογραφικοῦ αὐτῆς συστήματος, ὅπερ περιβάλλει δι' ἰσχυρῶν βουνῶν τὸ ὁροπέδιον τῆς Ἀρκαδίας καὶ ἐκπέμπει εἰς τὰς περὶ αὐτὸ χώρας κλάδους, οἵτινες διαίρουσιν αὐτάς. Αἱ χώραι αὗται εἶναι ἡ κλιτύς, ταυτιζόμεναι ἀνεπαίσθητος μετὰ τοῦ κεντρικοῦ ὁροπεδίου, ὡς ἡ Ἀχαΐα καὶ ἡ Ἠλις, ἡ νέαι χερσόνησοι, ὧν ἡ συναρμογὴ ἀποτελεῖται ἐξ ὀρεινῶν ὕψωμάτων, προεκτεινομένων πρὸς νότον καὶ ἀνατολὰς· τοιαῦται εἶναι αἱ χερσόνησοι τῆς Μεσσηνίας, τῆς Λακωνίας καὶ τῆς Ἀργολίδος, χωριζόμεναι ὑπὸ βαθέων κόλπων μετὰ εὐρείας πλωτῆς ὁδοῦ.

Ὁ ἐσωτερικὸς τῆς Πελοποννήσου σχηματισμὸς δὲν εἶναι ἡ-

τον τῆς ἐξωτερικῆς αὐτῆς περιφερείας ποικίλος. Ἐπὶ τῶν μονοτόνων ὁροπεδίων τῆς Ἀρκαδίας νομίζει τις ὅτι εὐρίσκεται ἐν μέσῳ εὐρείας χώρας· αὐτόθι βλέπει αὐλῶνας περικεκλεισμένους, ὁμοίους τῇ Βοιωτίᾳ κατὰ τὴν θέαν καὶ τὴν ὀμίχλωδην ἀτμόςφαιραν, ἐνῷ τὰ ὄρη τῆς δυτικῆς Ἀρκαδίας ὑπομυμνίσκουσι τὴν φύσιν τῆς ἀγρίας Ἠλείου. Τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Πελοποννήσου ὁμοιάζει τοῖς ὑπὸ τοῦ Ἀχελῷου ἀρδευομένοις πεδίοις· αἱ πλούσιαι πεδιάδες τοῦ Παμίδου καὶ τοῦ Εὐρώτα εἶναι προχωαίς τοῦ ποταμοῦ, ὅστις, ὡς ὁ Πηνειὸς τῆς Θεσσαλίας, ἐξέρχεται ἀπὸ τῶν ρωγᾶδων τῶν βράχων· ἐπὶ τέλους ἡ Ἀργολὶς μετὰ τῆς τοῦ Ἰνάχου κοιλάδος αὐτῆς, μετὰ τῆς καθ' ὁλοκληρίαν ὑπὸ ναυλοχίων χαρακωμένης καὶ ὑπὸ νήσων περιφρουρουμένης χερσονήσου αὐτῆς εἶναι ὡς πρὸς τὴν θέσιν καὶ τὴν φύσιν τοῦ ἐδάφους δευτέρα Ἀττικὴ. Οὕτως ἡ τὴν Ἑλλάδα δημιουργήσασα φύσις ἀναπαράγει ἅπαξ ἔτι ἐν τῷ μεσημβρινωτάτῳ μέρει τῆς ἡπείρου τὰ προτιμώμενα σχήματα καὶ σωρεύει ἐν στενῷ χώρῳ τὰς αἰσθητοτάτας ἀντιθέσεις.

(Ἀκολουθεῖ).

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ

Η ΗΜΑΘΙΑ.

Ἡ Ἡμαθία ἦν ὁ πρῶτος καὶ ἀρχαιότερος πυρὴν τοῦ εἰς τὸν μετέπειτα χρόνον αὐξηθέντος μακεδονικοῦ βασιλείου¹. Ἡ ἑκτασις τῆς χώρας Ἡμαθίας διάφορος παρὰ τοῖς διαφόροις συγγραφεῦσι παρουσιάζεται.

Α'. Περὶ Ἡμαθίας γενικῶς

Ἡ παραγωγὴ τοῦ ὀνόματος Ἡμαθίας² ἀπὸ βασιλέως τινὸς Ἡμαθίου ἢ ἀπὸ τοῦ υἱοῦ Μακεδόνης Ἀμάθου ἢ ἀπὸ Ἡμαθίωνος τινος ἥρωος δικαίως ἀπορρίπτεται ὑπ' Αβελ³, ὁρθῶς ἀποδεχομένου τὴν ὀνομασίαν παραχθεῖσαν ἐκ τοῦ ἡματος, δηλοῦντος ἀμύωδον παραλίαν, ὡς ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ὁ ἐν Πελοποννήσῳ Πύλος **ἡμαθόεις** καλεῖται· οὐδεμίαν δὲ κατ' αὐτὸν⁴ πολιτικὴν οὔτε ψυλετικὴν ἐκέκμητο σημασίαν τὸ ὄνομα, ἅτε δηλοῦν, ὑπὸ καθαρῶς ψυδικῇ ἔννοιᾳ, τὴν ὀμαλὴν παραθαλασσίαν χώραν πρὸς διαστολὴν ἀπὸ τῆς μεσογαίας, Ὁρεστίδος ἐπικληθείσης, ἥς οἱ κάτοικοι «Ὁρέσται Μακεδόνες»⁵ ἐκλήθησαν οὐχὶ ἀπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ὁρέων⁷.

Ἡ χώρα Ἡμαθία μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου⁸ ὑπὸ τὸ ἐπιθετὸν «ἐρατεινὴ»· ἐκ δὲ τῆς θέσεως, εἰς ἣν τάσσεται μετὰ τὴν χώραν Πιερίαν, ὑπεμφαίνεται ὅτι αὕτη ἔκειτο, κατὰ τὸν ποιητὴν, μᾶλλον ἐν τῇ μεσογαίᾳ ἢ παρὰ τὴν παραλίαν· διότι ἡ θεὰ Ἥρα καταλείπουσα τὸν Ὀλύμπου πρῶτον μὲν τὴν χώραν Πιερίαν⁹ ἐπέβη, εἴτα τὴν χώραν Ἡμαθίαν καὶ κατόπιν ἀφίκετο ὑπὲρ τὰς ἀκρωτάτας κορυφὰς τῶν νηφούντων θρηκτικῶν ὁρέων.

Καθ' Ἡρόδοτον¹⁰, καλοῦντα αὐτὴν Μακεδονίδα, ἐξετείνεται ἡ χώρα Ἡμαθία μετὰ τῶν ποταμῶν Λυδίου καὶ Ἀλιάκμονος¹¹.

Τὸ δ' ὄνομα Ἡμαθία φαίνεται εἴτα ἐπεκταθὲν ἐν τοῖς ἀρχαίοις χρόνοις ἐπὶ πολλοῦ τινος μέρους, ἢ ἄρῃνον εἰπεῖν, ἐφ' ἀπάσης τῆς μετὰ ταῦτα Μακεδονίας, ὡς τοῦτο ἐκ χωρίων ἀρχαίων συγγραφέων¹² μετὰ βεβαιότητος ἐξάγεται. Ἐξ οὗ δ' ἐν τῷ μετέπειτα χρόνῳ ἐπεκράτησεν ἡ ὀνομαδία Μακεδονία, τὸ ὄνομα Ἡμαθία περιορίσθη εἰς δῆλωσιν τῆς ἀρχικῆς ἐστίας¹³ τοῦ ἐκτεταμένου μακεδονικοῦ κράτους, κειμένης, ὡς ἀνωτέρω εἰρηται, μετὰ τῶν Λυδίου καὶ Ἀλιάκμονος.

Τὸ δὲ παρὰ Πολυβίου¹⁴ χωρίον, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ Ἡμαθία τὸ πάλαι Παιονία προσηγορεύετο, ἀνάγεται πάντως εἰς ἐκείνην τὴν σχέσιν τῆς ἀρχαιοτέρας ἱστορίας τῆς περὶ ἧς πρόκειται χώρας, καθ' ἣν, τῶν Παιόνων ἐπεκταθέντων ἀπ' Ἀξίου μέχρι τῶν ὁρίων Ἰαλυρίδος¹⁵ καὶ τῆς κλήσεως τῆς χώ-

ρας από τοῦ ὀνόματος αὐτῶν ἐπικρατησάσης, ἐγκατελείφθη τὸ ὄνομα Ἡμαθία, ὅπως ἀναφανῇ αὐθις ἐν τῷ ὑστέρῳ χρόνῳ.

Ὁ Flathe¹⁶ στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ Αἰσχύλου¹⁷ καὶ Ἰουστίνου¹⁸, ἀναγράφει ὅτι ἡ χώρα Ἡμαθία κληθεῖσα μετὰ ταῦτα Μακεδονία, ὀνομάζετο ποτε Πελασγία, ὅπερ ἀποκρούεται ὑπὸ Forbiger¹⁹. Ὁ αὐτὸς Flathe²⁰ ἐσφαλμένως ἀναφέρει τὴν χώραν Ἡμαθίαν πάλαι Μακεδονίαν καλουμένην· ἡ δὲ χώρα²¹ εἰς μαρτυρίαν ἐπικαλεῖται τάντιθετα πάμπαν δημαίνουσιν, ἥτοι ἡ μετὰ ταῦτα Μακεδονία Ἡμαθία πρὶν ἐκαλεῖτο.

Οἱ μεταγενέστεροι γεωγράφοι τε καὶ ἱστορικοὶ διαφέρουσιν ἀλλήλων ὡς πρὸς τὴν ἑκταδιν, ἣν ἀπονέμουσι τῇ ἀρχαίᾳ Ἡμαθίᾳ.

Καὶ ὑπὸ μὲν Müller²², ἐπομένου τῷ Ἡροδότῳ²³, περιορίζεται ἡ χώρα Ἡμαθία ἐν μέσῳ τῶν ποταμῶν Λυδίου καὶ Ἀλιάκμονος καὶ περὶ τὴν Ἑδεσσαν κειμένη. Ὑπὸ δὲ τοῦ Abel²⁴ ὡς ἀνεγχομένου ἐκλαμβάνεται ὁ περιορισμὸς Ἡμαθίας μετὰ τῶν ποταμῶν τούτων· ἐκ δὲ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐπιφερομένων ἐξάγεται, ὅτι οὗτος τείνει εἰς ἐπέκτασιν τῶν ὁρίων αὐτῆς μᾶλλον ἐπὶ τὴν παραλίαν.

Ἐτι δυσχερέστερος ἀποβαίνει ὁ ὑπὸ Mannert²⁵ γινόμενος προσδιορισμὸς Ἡμαθίας, καθ' ὃν αὕτη τοσοῦτο δυσμικῶς τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχαιοῦ καὶ κατὰ μῆκος τῶν ποταμῶν Ἐργιῶνος καὶ Λυδίου ἔχῃ, ὅσῳ καὶ ἡ πεδιάς αὕτη κατὰ τὴν αὐτὴν ἐγκλιθὶς ἐξετείνεται· προόηλον δ' οὕτως, ὅτι ὑπὸ Mannert δίδεται τῇ Ἡμαθίᾳ ἑκταδιν, ἣν οὐδέποτε ἔσχεν ἡ χώρα αὕτη κατὰ τὴν πρώτην καὶ ἀρχαίαν αὐτῆς σύστασιν.

Ὁ δὲ Sickler, παραδόξως ἀποκαλῶν καὶ Μυγδονίαν²⁶ τὴν χώραν Ἡμαθίαν, ἐκτείνει αὐτὴν πρὸς βορρᾶν τῆς Περίας ἀπὸ τοῦ Ἀχαιοῦ μέχρι τῶν ὁρίων τῆς Ἰλλυριδος.

Ὁμοίως καὶ ὑπὸ Forbiger²⁷ καὶ Kiepert²⁸ ἐπεκτείνεται ἡ Ἡμαθία ἀπ' Ἀχαιοῦ μέχρις Ἀλιάκμονος· περιλαμβάνεται δ' οὕτως ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ καὶ ἡ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου²⁹ μετὰ τῶν Λυδίου καὶ Ἀχαιοῦ ποταμοῦ κειμένη Βοττιαίς.

Πᾶσαι δ' αὗται αἱ ὑπὸ τῶν ἐξαγγελθέντων φερόμεναι ἐπεκτάσεις τῶν ὁρίων Ἡμαθίας πέραν τῶν ποταμῶν Ἀλιάκμονος καὶ Λυδίου ἐξεπλήσαν πάντως ἐξ εἰδήσεων, ἀναγομένων εἰς τὴν ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ γενομένην ἀνακαίνισιν τοῦ μυθικοῦ ὀνόματος τῆς χώρας ταύτης ὑπὸ τῶν ἀρχαίων³⁰, ἀπονεμόντων αὐτῇ πλείω ἑκταδιν καὶ ταύτῃ δ' ἐπομένως πλείους πόλεις³¹· τὸν πρῶτον ὅμως πυρῆνα αὐτῆς ζητητέον ἐν τῇ μετὰ τῶν εἰρημένων ποταμῶν χώρᾳ καὶ περὶ τὴν πόλιν Ἑδεσσαν.

Οὕτως οὖν συνωδᾷ τοῖς προσηρημένοις περιορίζεται ἡ χώρα Ἡμαθία ἐκ δυσμῶν μὲν ὑπὸ τῆς Ἑορδαίας³², ἐξ ἀνατολῶν δὲ ὑπὸ τῆς Βοττιαίδος³³ καὶ Περίας, νοτιόθεν ὑπὸ τῆς Ἐλμείας καὶ βορειόθεν ὑπὸ τῆς κοιλάδος μὲν τοῦ ποταμοῦ Λυδίου ἐντεῦθεν τῆς βορείου τε καὶ ἀνατολικῆς τοῦ ὅρους Βίτσι σειρᾶς, τῆς καλουμένης νῦν πρῶτον μὲν Νίτσου εἰτα δὲ Παϊκου³⁴ κατὰ τὸν χάρτην Müller³⁵, ὑπὸ τῆς Ἀλμωπίας δὲ, κατὰ τὸν χάρτην Kiepert³⁶.

Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ θέσει κειμένη ἡ χώρα Ἡμαθία, ἐξετείνεται κατὰ μῆκος μὲν, ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμᾶς, ἐπὶ δέκα καὶ ἑν, κατὰ πλάτος δὲ, ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον, ἐπὶ πέντε γεωγραφικὰ μίλια³⁷. Περιλαμβάνει δ' ἐν τῇ ἐκτάσει ταύτῃ κειμένη ἡ Ἡμαθία καὶ τὰς πόλεις Ἑδεσσαν ἢ Αἰγὰς, Σκύδραν, Κίτιον, Βέροϊαν, Ἡμαθίαν καὶ Μίεζαν³⁸.

Β'. Περὶ τῆς φυσικῆς καταστάσεως τῆς χώρας Ἡμαθίας.

Περὶ τῆς φυσικῆς καταστάσεως τῆς χώρας ταύτης ἐλλείπουσιν ἀρχαῖαι πηγαί. Ὁ ὕψ' Ὁμήρου³⁹ γινόμενος χαρακτηρισμὸς τῆς χώρας Ἡμαθίας ὡς «ἐρατεινῆς» οὐδὲν ὠρισμένως περὶ τῆς καταστάσεως αὐτῆς δημαίνει. Ὁμοίως καὶ τὸ παρ' Εὐριπίδῃ⁴⁰ ἐγκώμιον τοῦ ποταμοῦ Λυδίου, ὡς λυπαίνοντος τὴν διαφερομένην εὐίππον χώραν, ὑπερφαίνει μὲν τὸ εὐφορον αὐτῆς, οὐδὲμίαν ὅμως παρέχει ἑτέραν περὶ τῆς φυσικῆς συστάσεως αὐτῆς εἰδήσιν.

Παρὰ Καμενιάτη⁴¹ δώζεται περιγραφή τῆς πρὸς δυσμᾶς τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης χώρας μέχρι Βεροίας ὡς ἀξύλου μὲν, ὡς τὰ πολλά, χαρακτηριστικῆς, πάσης δ' ὅμως γεωργικῆς ἐπιμελείας ἐπιτηδεύσιν παρεχομένης· καὶ αὕτη δὲ ἡ πόλις Βέροια ἀναγράφεται περιφανεδάτῃ οὕσα «τοῖς τε οἰκήτοσι καὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις, οἷς εὐτυχὲς πόλις τὴν σύστασιν».

Ἐκ τῶν μεταγενεστέρων ὁ μὲν Mannert⁴² ὅλην τὴν πεδιάδα,

ἐνθα ἡ Ἡμαθία ἔκειτο, χαρακτηρίζει ὡς εὐφορον καὶ ὠραίαν, ὁ δὲ Ami Boué⁴³ περὶ μέρους τινὸς αὐτῆς μόνον, ἥτοι περὶ τῶν περὶ τὴν ἀρχαίαν πόλιν Ἑδεσσαν τόπων καὶ ὁρέων ἐκφράζεται μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Καὶ ὁ Abel⁴⁴ δὲ τοὺς παρ' Ἡροδότῳ⁴⁵ ἀναφερομένους κήπους Μίδου τοῦ Γορδίου ἐν Ἑδέσῃ τάττων, ἐξαίρει ὁμοίως τὴν ἀρότητα καὶ πλησμονὴν τῆς φυσικῆς βλαστίδεως τῶν περὶ τὸπων. Ὁ αὐτὸς Abel⁴⁶ παρατηρεῖ τὴν γονιμότητα τοῦ παρατέρω πεδίου σκοπεμένου κατὰ τοῦ βορειόθεν ἐπιπλέοντος θερμοῦ ἀνέμου ὑπὸ τῆς σειρᾶς τοῦ ὄρους Βεργίου ἐκ τριῶν περιειργούσης μερῶν τὴν περὶ ἧς πρόκειται πεδιάδα, αποτελούσαν εὐάρεστον ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐπίλοιπον τελευτωδὴν καὶ ἔρημον χώραν.

Ὁμοίως καὶ ὁ Cousinéry⁴⁷ καὶ ἰδίᾳ διὰ μακρῶν ὁ Heuzey⁴⁸ ἐξαίρουσι τὴν εὐφορίαν τοῦ πεδίου τούτου, οὐ τὸ ἑδαφὸς ἐπιτιθεῖον εἰς καλλιεργεῖαν ἅμα δὲ καὶ ἀναδοτικὸν παντοίων σπερμάτων.

Συνελόντι δ' εἰπεῖν ἅπαντα ἡ μετὰ τῶν ποταμῶν Ἀλιάκμονος καὶ Λυδίου πεδιάς εὐφορὸς οὕσα, μόνον περὶ τὴν λίμνην Πέλλης μεταβάλλει ὅψιν ἐν χειμῶνος ὥρᾳ, ὅτε δὴ ὑπὸ τῶν εἰς τὴν λίμνην ταύτην ἐνδιδόντων ποταμῶν κατακλυζομένη· ἀλλὰ καὶ ἡ κατάστασις αὕτη μεταβάλλεται ἐν θέρους, τῶν ὑδάτων ἀποσυρομένων καὶ τῆς περὶ τὴν φύσεως χλοερὰν ἀναλαμβάνουσιν ὅψιν⁴⁹.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

1) Abel: Makedonien vor König Philipp: Leipzig 1847. σ. 25.

«Der Kern des späteren makedonischen Reichs war die Landschaft Emathia». — Πρβλ. Born: Zur makedonischen Geschichte: Berlin 1858. σ. 3. «Den Kern Macedoniens bildete ursprünglich nur die Landschaft Emathia».

2) Τὸ ὄνομα Ἡμαθία παράγεται ὑπὸ Sickler: Handbuch der alten Geographie: Cassel 1824. σ. 409 ἐκ τοῦ φοινικικοῦ *aemdah*, δηλοῦντος κατοικίαν· ἀλλ' ὑπὸ Kiepert: Lehrbuch der alten Geographie: Berlin 1878, σ. 310 γίνεταί ἀποδεκτὴ ἡ ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματος Ἡμαθίας ἐκ τοῦ ἐλληνικοῦ ἁμαθός. Πρβλ. Abel: Maked. κτλ. σ. 25. «Es ist offenbar, dass die Benennung von ἁμαθός Küstenland abstammt».

3) Makedonien κτλ. σ. 25. «Ueber die Abstammung dieses Namens von einem König Emathios, oder von Makedons Sohne Amathos, oder gar von Emathion braucht nichts weiter gesagt zu werden».

4) Ἰλ. II, στίχ. 77. «Νέστωρ, ὃς ῥα Πύλοιο ἄναξ ἦν ἱμαθέντος». Καὶ Ὀδυσ. II, στίχ. 326. «Ἡ τινας ἐκ Πύλου ἄξει ἁμύντορας ἱμαθέντος». Ἡ ἐτυμολογία τοῦ ἐπιθέτου τούτου ἀπὸ τινος ποταμοῦ Ἀμαθίου ὑπὸ Στράβωνος (VIII, 3) ἀναφερομένη, φαίνεται πάμπαν ἀπίθανος οὕσα· διὸ καὶ ὁ αὐτὸς γεωγράφος παρατίθησιν ἐν τέλει τὴν ὀρθὴν παραγωγὴν τοῦ ἐπιθέτου, ἐπιλέγων τὰδε: «Θινώδης δὲ καὶ στενὴς ἐστὶν ὁ τῆς θαλάσσης αἰγιαλός, ὥστ' οὐκ ἂν ἀπογνοίῃ τις ἐντεῦθεν ἱμαθέντα ὠνομάσθαι τὸν Πύλον».

5) Abel. Makedon. κτλ. σ. 2. «Die Benennung hatte ursprünglich weder eine politische noch eine stammliche Bedeutung, sondern eine rein physische».

6) Πλούτ. XVIII, 30, — Livius XXXIII, 34.

7) Otf. Müller: Ueber die Wohnsitze, die Abstammung und die ältere Geschichte des makedonischen Volks: Berlin 1825. σ. 14—15. Ein Nebenthal von Elimeia... wurde von den Makedonem Orestä bewohnt, die ohne Zweigel von ihren Bergen den Namen haben; nicht von Agamemnon's Sohne».

8) Ἰλ. XIV, στίχ. 226. «Πιερίην δ' ἐπιβλᾶ καὶ Ἡμαθίην ἐρατεινήν».

9) Ἡν νοητέον πρὸς βορρᾶν Ὀλύμπου ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ τιθεμένην. Πρβλ. B. G. Schoderlous: Meditationes Thracicae: Leipzig 1877. σ. 6.

10) VII, 127. «Λυδῖόν τε καὶ Ἀλιάκμονος, οἳ οὐρίζουσι γῆν τὴν Βοττιαίδα τε καὶ Μακεδονίδα».

11) Περιλαμβάνειν ὅμως ἡ χώρα αὕτη καὶ τινὰ στενὴν ταινίαν γῆς καθήκουσαν μέχρι θαλάσσης. Πρβλ. Müller: Ueber die Wohnsitze

κλπ. des makedonischen Volks σ. 29. C. H. F. Brückner: König Philipp, Sohn des Amyntas von Makedonien und die hellenischen Staaten: Göttingen 1837. σ. 13. σημ. — και Flathe: Geschichte Makedoniens: Leipzig 1832. I. σ. 14. — Τούναντιον δ Niebuhr: Vorträge über alte Länder-und Völkerkund: Berlin 1851. σ. 293: οὐκ ἐπεκτείνει τὴν χώραν Ἡμαθίαν μέχρι θαλάσσης, ἀλλ' ἀποχωρίζει αὐτὴν ἀπὸ τῆς παραλίας διὰ τῆς χώρας Πιερίας καὶ στενῆς τινος λωρίδος γῆς ἀνηκούσης τῇ ἀρχαίᾳ Βοττίᾳ, ὡς λέγει. «Dieses Niedermakedonien (die eigentliche Emathia) im eigentlichen Sinne. . . reicht nicht bis an's Meer, es wird durch Pieria und einen schmalen Strich des alten Bottia abgesondert». Πρβλ. καὶ σ. 279. «Das eigentliche Makedonien erreichte das Meer nicht.» — Ὁμοίως συμφωνεῖ τῷ Niebuhr καὶ ὁ Delacoulonche: Mémoires. . . sur le berceau de la puissance macédonienne, des bords de l'Haliacmon à ceux de l'Axius: Paris 1858. σ. 6. «Malheureusement pour cette conjecture ne paraît pas s'être étendue (l'Emathie) jusqu'au golfe Thermaïque».

12) Στράβ. VII, ἀπ. 11. «ὅτι Ἡμαθία ἐκκαλεῖτο πρότερον ἢ νῦν Μακεδονία». Στέφ. Βυζάντ. ἐν λέξει «Ἡμαθία, πόλις καὶ χωρίον, ἢ νῦν Μακεδονία». — Plinius Natur. Hist. IV, 34. «Macedonia postea CL populorum. . . Emathia antea dicta». — Justinus VII, 1. Macedonia ante. . . Emathia cognominata est».

13) Forbiger, ἐν Pauly's Real-Encyclopädie der class. Alterthums wissenschaften: IV, Stüttgart 1846. σ. 1332. σημ. 1. «Auch der später nur eine einzelnen Landschaft gebliebene Name Emathia, wurde früher von ganz Makedonien gebraucht».

14) XXIV, 8, 4. «Τοὺς μὲν πολιτικούς ἀνδρας. . . ἀναστάτους ποιήσαντα μεταγαγεῖν εἰς τὴν νῦν μὲν Ἡμαθίαν, τὸ δὲ παλαιὸν Παιονίαν προσαγορευομένην». Πρβλ. Liv. XL, 3. «Emathia quae nunc dicitur quondam Paeonia appellata».

15) B. Giseke: Thrakisch-Pelasgische Stämme der Balkanhalbinsel und ihre Wanderungen in mythischer Zeit: Leipzig 1858 σ. 6. «Es wohnen also Paeonen in der ganzen Breite des Landes von Axios bis an die Illyrischen Berge».

16) Geschichte Makedoniens κτλ. I, σ. 14.

17) Ἰκτίδες στίχ. 252—259.

18) VII, 1.

19) Ἐν Pauly's Real-Encyclop. κτλ. τόμ. IV, σ. 1335 σημ. 1.

20) Geschichte Maked. κτλ. I, σ. 15.

21) Justinus VII, 1. καὶ Plinius: Nat. Aist. IV, 34. βλ. ἀνωτέρω.

22) Ueber die Wohnsitze κτλ. des makedon. Volks σ. 40—41. «Mehrere Schriftsteller versichern im Allgemeinen, Makedonien habe früher Emathien geheissen, wobei indessen. . . nicht an das Oberland, sondern vorzüglich an die Gegend der Flussmündungen und um Edessa zu denken ist».

23) VII, 127.

24) Maked. κτλ. σ. 26. Emathia auf das eige Makedonis zwischen Lydias und Haliakmon zu beschränken ist durchaus unstatthaft. Τῷ Abel ἔπεται καὶ ὁ Born: Zur makedonischen Geschichte κτλ. σ. 3. «. . . Emathia d. h nicht blos das zwischen den Flüssen Haliakmon und Eydias gelegene Gebiet, sondern die ganze Küstenebene östlich bis zum Meer.» Πρβλ. καὶ σ. 16.

25) Geographie der Griechen und Römer: Landshut, 1812. VII, σ. 424. «Die Landschaft Emathia. . . welche sich westlich von der Mündung des Axius längst dem Flusse Erigon und Lydias so weit gegen westen streckte als die Ebene reicht».

26) Handbuch der alten Geographie: Cassel 1824. σ. 407. «Emathia oder Mygdonia alles Land nördlich über Pieria zwischen dem Axius und der Grenze der Illyris graeca, oder den Candavischen Gebirgen». Ἡ δὲ Μυγδονία καὶ Ἡρόδοτον (VII, 123) καὶ Θουκυδίδην (II, 99) ἔχειτο ἐκεῖθεν (πρὸς ἀνατολὰς) τοῦ ποταμοῦ Ἀξιοῦ.

27) Ἐν Pauly's Real-Encyclopädie κτλ. IV, σ. 1338. «Oes-

tlich' von Lyncestis und Eordäa im südöstlichen Theile des einst von den Pieriern bewohnten Landstrichs zog sich die Landschaft Emathia von Axius nach dem Haliakmon herab».

28) Lehrbuch der alten Geographie: Berlin 1878. σ. 310. «Emathia. Die gegen die Küste hin sandige Ebene . . . durch welche Axios und Haliakmon . . . münden, heisst zugleich im engeren Sinne Μακεδονίς».

29) VII, 123. 127.

30) Müller: Ueber die Wohnsitze κτλ. des makedon. Volks. σ. 41. «Später wurde der alte mythische Name erneuert; und noch Ptolemäus kennt ein Emathien, in dem Kyrrhos, Eidomenä, Gorthynia, Edessa, Beröa, Pella liegen. Πρβλ. Abel. Makedonien κτλ. σ. 26. «Für diese Ausdehnung spricht auch der Umfang Emathias bei der späteren Erneuerung des Namens».

31) Πτολεμαῖος III, 13, 39. «Ἡμαθίας (πόλεις) Εἰρωπος, Τύρισσα, Σκύδρα, Μύεζα ἢ Μιάζα, Κυρίος (ἢ Κύρρος), Ἰδομένη, Γορδηνία ἢ Γο(υ)ρδουνία, Αἰδέσσα (ἢ Ἐδέσσα), Βέρροια, Αἰγαία, Πέλλα . . . Πρβλ. Liv, XL, 3.

32) Delacoulonche: Mémoire . . . sur le berceau de la puis. macédon. κτλ. σ. 5. «. . . à l'ouest elle (l'Emathie) comprenait l'un de versants de la chaîne de montagnes au delà de laquelle se trouvait l'Eordée». — Ἀκατάληπτος ἐστὶν ὁ ὑπὸ Forbiger: Handbuch der alten Geographie: Leipzig 1848. III, σ. 1061. γινόμενος προσδιορισμὸς Ἡμαθίας. Westlich' λέγει, von Eoadäa, Lyncestis und Pelasgiotis folgte zwischen dem Haliacmon und Axios die von Ludias durdhrömrte Landschaft Emathia». — Καὶ πρῶτον μὲν δυσμικῶς Ἐορδαίας μὲν ἔκειτο οὐχὶ ἡ χώρα Ἡμαθία, ἀλλ' ἡ Ὀρεστίς καὶ Αὐγκηστίς, Αὐγκηστίδος δὲ δυσμικῶς ἦσαν τὰ Ἰλλυρίδος ὄρια. Εἴτα δὲ ἡ χώρα Πελασγιῶτις κειμένη ἐν Θεσσαλίᾳ οὐδὲν κοινὸν ἔνταυθα μετὰ τῆς Ἡμαθίας ἔχει. Βλ. χάρτας Müller καὶ Kiepert: Neuer Atlas von Hellas und den hellenischen Colonien πίν. VII.

33) Ἡ χώρα Βοττιαίς ἐν τῷ χάρτῃ Kiepert: Neuer Atlas κτλ. πίν. VII, οὗ κεῖται μετὰ τὸν Αὐδίου καὶ Ἀξιοῦ, ὡς ὀρίζει αὐτὴν ὁ Ἡρόδοτος VII, 123—127, ἀλλ' ἐκτείνεται ἐντεῦθεν τοῦ ποταμοῦ Αὐδίου πρὸς τὴν πόλιν Βέρροια καὶ τὸν Ἀλιάκμονα ποταμόν. — Πρβλ. Delacoulonche: Mémoire . . . sur le berceau de la puis. macéd. κτλ. σ. 6. «La Bottiée comme nous, essaierons de la montrer plus tard dépassait le Lydias et suivait les bords de l'Haliacmon jusqu'au territoire de Beroea». Ἰδ. καὶ σελ. 51—52.

34) Ἰδ. Kiepert: Neuer Atlas von Hellas κτλ. πίν. XV. — πρβλ. Delacoulonche: Mémoire . . . sur le berceau de la puis. macéd. κτλ. σ. 5. Ses limites (les limites de l'Emathie) au nord étaient suivant toute vraisemblance, les ramifications des montagnes d'Edesse . . .

35) Ueber die Wohnsitze κτλ. des maked. Volks ἐν τέλει.

36) Neuer Atlas von Hellas κτλ. πίν. VII. Περὶ τῆς θέσεως Ἀλμωπίας διαφωνοῦσιν οἱ μεταγενέστεροι γεωγράφοι καὶ ἱστορικοί. Οἱ μὲν τούτων ἀποδέχονται αὐτὴν ἐπὶ τῆς δυτικῆς τοῦ Ὀλύμπου πλευρᾷς κειμένην, μετὰ τὴν Πιερίας καὶ Πελαγονίας Τριπόλεως ἡγέτης δέ, ὅπως εἶπεῖν, τῆς γνώμης ταύτης εἶναι ὁ Müller: Ueber die Wohnsitze κτλ. des makedonischen Volks σ. 15 Orchomenos σ. 133, 244. Τούτῳ δ' ἔπονται οἱ μεταγενέστεροι Flathe: Geschichte Maked. κτλ. σ. 19. Abel Makedon. κτλ. σ. 145 καὶ B. Giseke: Thrakisch-Pelasgische Stämme κτλ. σ. 22. — Οἱ δὲ τιθέασιν αὐτὴν πρὸς βορρᾶν τῆς πόλεως Ἐδέσσης καὶ τῆς ἀνω κοιλάδος τοῦ ποταμοῦ Αὐδίου ὑπὲρ δὲ τῆς γνώμης ταύτης τάσσονται ὁ Kiepert: Neuer Atlas von Hellas κτλ. πίν. VII, ὁ Forbiger: Geographie κτλ. III, σ. 1061 καὶ ἐν Pauly's: Real-Encycl. κτλ. I, σ. 374, Leake: Travels in Northern Greece: London 1835. III, σ. 445. καὶ Heuzey et Daumet: Mission archeologique de Macédoine: Paris 1876. σ. 322.

37) Abel Maked. κτλ. σ. 9—10. nördlich von Pierien breitet sich das makedonische Tiefland aus . . . seine grösste Ausdehnung beträgt von Osten nach Westen 11, von Nord nach Süd 5 g. Meilen. — Πρβλ. Born: Zur maked. Geschichte σ. 3.

38) *Περὶ Μιέζης* προκειμένου ἀνάγκη σημειῶσαι ἐνταῦθα, ὅτι ἡ πόλις αὕτη ἔκειτο ἐκείθεν τοῦ Ἀλιέκμονος ποταμοῦ, ἐπομένως ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἡμαθίας, κατὰ τὴν στενὴν ἔννοιαν αὐτῶν. Περιλαμβανόμεν δ' αὐτὴν καὶ τάσσομεν μεταξὺ τῶν λοιπῶν πόλεων Ἡμαθίας, διότι φρονοῦμεν, ὅτι κατὰ τὸν πρὸς ἀνατολὰς ροὴν τοῦ ποταμοῦ Ἀλιέκμονος ἐν μέσῳ Πιερίας καὶ Ἡμαθίας, περὶ τὸν Βούνασαν καὶ τὰς πόλεις Βέροϊαν καὶ Μιέζαν (ἴδ' ἁρτὴν Kiepert: *Neuer Atlas* κτλ. πίν. VII), ὡς ὅριον μεταξὺ ἀμφοτέρων τούτων τῶν χωρῶν ἀδύνατον ἐκληφθῆναι ἀκριβῶς ἢ κοίτη τοῦ ποταμοῦ τούτου, ὅντος ἄλλως διαβατοῦ, ἀλλ' ἡ ὑψηλὴ καὶ μακρὰ τῶν Πιερικῶν ὁρίων σειρά, ἀποτελοῦσα ἐνταῦθα τὸ ἀσφαλές-στατον ὄριον, ὡς ὁρθῶς παρατηροῦσι τοῦτο ὁ Heuzey καὶ Daumet: *Mis. archéologique* κτλ. σ. 183. «Il est de fait que la chaîne épaisse des monts Pieriens forme en cet endroit une limite plus effective que le cours guéable de l'Haliacmon, et que cette partie de la rive droite du fleuve paraît se relier naturellement à la grande plaine de l'Emathie». Πρβλ. καὶ σ. 457 «De là on peut induire que, dans l'antiquité, il dépendait (le canton de Palatitza, ἔθνα ἢ Μιέζα) de l'Emathie plutôt que de la Pierie, dont les limites naturelles sont mieux marquées en cet endroit par les montagnés que par le cours de l'Haliacmon».

39) *Id.* XIV, στίχ. 226 «Πιερίαν δ' ἐπιβῆσα καὶ Ἡμαθίην ἐρα-
πεινήν».

40) *Báchyri*, στίχ. 571.

41) *Kep.* 6. ἔκδ. *Bevet.* 6. ἔκδ. 424 «Das kleine Reich war in der frucht-
baren und schönen Landschaft Emathia».

43) *Recueil d'itinéraires dans la Turquie d'Europe*: Vienne 1854. I, σ. 282—283. «On voit ce bijou de la nature encadré entre le demicercle de collines bordant la plaine et un autre le plus grand cercle de montagnes boisées...».

44) *Maked.* κτλ. σ. 112. «Wahrlich nirgends anders als hier (in Edessa) dürfen wir die Gärten des Midas suchen».

45) VIII, 138.

46) *Maked.* κτλ. σ. 12.

47) *Voyage dans la Macedoine I*, σ. 78. «Qu'on se figure un plaine de quinze lieues de profondeur et d'autant de largeur, qui a son horizon sur la mer, couverte de bois, des métairies, de villages, des ruisseaux signalés par de grands arbres et le lac de Genidjé qui en forme le centre et on aura une idée de ce magnifique tableau».

48) Heuzey et Daumet: *Mission archéologique de Macédoine* σελ. 179.

49) *Felin de Beaujour: Voyage militaire dans l'Empire Ot-
toman*: Paris 1829. I, σ. 198. «Cette plaine (de Genidjé) toujours inondée pendant l'hiver, offre en été le tableau le plus riche et le plus varié».

Π. Γ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ δ. φ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Τιμωρία ἐνόχου ἐν Σινική.—Ἡ παράδοξις βάσις τῆς ἐν Σινική δικαιοσύνης, καθ' ἣν δὲν ἐπιτρέπεται ἡ τιμωρία ἐνόχου προσώ-
που, ἀν μὴ αὐτὸ τοῦτο τὸ πρόσωπον ὁμολογήσῃ τὴν ἐνοχὴν αὐτοῦ—
κἀν ἔτι ἡ ὁμολογία αὕτη ἐπιτευχθῇ μόνον διὰ βατάνων—καλλίστα
ἐξεικονίζεται ἐν τελευταίᾳ τινὶ δίκῃ Σίνου τινὸς ὀνόματι Τσέν-Τσι-
Χουάι, ἐν τοῖς περί τοῦ Χόγκ-Κόγκ, κατηγορουμένου ὡς ἀποτελούν-
τος μέλος μυστικῆς ἐταιρίας. Καθὰ ἀναφέρεται ὁ Σίνος οὗτος ὑπε-
βλήθη εἰς βασάνους ὑπ' αὐτὰς σχεδὸν τὰς πύλας τῶν ξένων ἐν Σαγ-
κάη ἀποικιῶν, ὑπ' αὐτὰ τὰ ὅμματα εὐγενεὺς Σίνου καὶ ὑπὸ τὴν διεύ-

θυνσιν ὑπαλλήλου ἐπὶ τούτῳ ὀρισθέντος ὑπὸ τοῦ ἀντιβασιλέως τοῦ
Νανκίν, ἐνὸς τῶν μεγιστάνων τοῦ Σινικοῦ κράτους. Τὸ παραδοξότε-
ρον μέρος τοῦ ζητήματος εἶναι τὸ ἐξῆς· αἱ βάσανοι αὗται δικαιολογούν-
ται διὰ «τοῦ φόβου μήπως τιμωρηθῇ ἄθως». Κατὰ πρῶτον ὁ δικασμὸς
ὑπέστη διαφόρους βασάνους, γονυπετήσας ἐπὶ πολλῶν συστροφῶν ἀλύ-
σου, καιομένου ταυτοχρόνως χάρτου ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. Ἐν
τῇ ἀποτυχίᾳ τούτων ὁ τοῦ ἀντιβασιλέως ἀντιπρόσωπος Γιού δίσταξε
πλείονα βασανιστήρια, ὀδυνηρότερα τὸν χαρακτήρα, αἱ τηξικάρδιοι
λεπτομέρειαι τῶν ὁποίων δὲν ἐπιδέχονται περιγραφὴν. Καὶ ὅμως ὁ Τσέν-
Τσιν Χουάι δὲν ὁμολογεῖ. Ἐπὶ τούτῳ σημηνάσης τῆς ὥρας τὸ δικα-
στήριον ἀνέβαλε τὴν δίκην, ἵνα ἀνανέωσῃ τὴν βάρβαρον ταύτην ἐθι-
μοτυπίαν τῇ ἐπαύριον.

Γαλλικὸν δάνειον καὶ ἀρχαῖα χρεώγραφα.—Γνωστὸν ὅτι ἐν
ἀκριβεῖ ἀριθμῷ τὸ δάνειον, ὅπερ συνωμολογήθη τῇ 10 ἰανουαρίου (ν. ἡμ.)
τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἀνῆλθεν εἰς τὸ ποσὸν 869,488,000 φρ., ἐν τῇ
τιμῇ δὲ τῶν 92.55 φρ. ἡ ἔκδοσις ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὸν καταρτι-
σμὸν διαρκῶν χρεωγράφων 3 0/0 μέχρι τοῦ ποσοῦ 28,184,376 φρ.

Καθ' ἣν λοιπὴν στιγμὴν τὸ γαλλικὸν ἐν χρεωγράφοις χρέος ἠξήθη
κατὰ τὸ ἀνωτέρω ποσόν—ὅπερ ἄλλως δὲν ἀποτελεῖ νέον χρέος ἀλλ' ἀ-
πλὴν τροποποίησιν χρέους—ἐνδιαφέρει νὰ γνωρίσωμεν, ἐπὶ τῇ βῆσει
τῶν νεωτέρων καταλόγων τοῦ γαλλικοῦ ὑπουργείου τῶν οἰκονομικῶν
τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐν Γαλλίᾳ ὑφισταμένων διαρκῶν τε καὶ μετὰ χρεω-
λυσίου χρεωγράφων.

Συνεπεία δύο τροποποιήσεων γενομένων τῷ 1883 καὶ τῷ 1887
ὑπάρχουσιν ἐν Γαλλίᾳ τρία μόνον εἶδη κυβερνητικῶν χρεωγράφων τὸ
4 1/2 0/0 καὶ τὸ 3 0/0 διαρκῆς καὶ τὸ 3 0/0 μετὰ χρεωλυσίου.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν χρεωγράφων καὶ τοῦ εἰς ταῦτα ἀνταποκρινόμενου
κεφαλαίου ἐκάστης τῶν τριῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν ἔχει ὅδε:

	Χρεώγραφα	Κεφάλαια
4 1/2 τοῖς 100	305,540,285	6,789,784,106
3 " "	443,862,605	14,462,086,833
3 0/0 μετὰ χρεωλ.	117,041,880	3,901,396,000

Κατὰ συνέπειαν ὑπὸ τε διαρκῆ καὶ ὑπὸ χρεωλυτικὴν μορφήν
ὑπάρχει εἰς βῆρος τοῦ θησαυροφυλακίου ὀλικὸν ποσὸν χρεωγράφων
856,444,770 φρ. ἀνταποκρινόμενον εἰς ὀλικὸν κεφάλαιον 25,153,266,939
φράγκων.

Τὰ 856 1/2 ταῦτα ἑκατομμύρια χρεωγράφων διανεμονται εἰς
4,708,348 ἑγγραφαίς, ἧτοι

2,177,460	εἰς ἑγγραφαίς τοῦ 4 1/2 0/0
1,992,005	" " " 3 0/0
536,883	" " " 3 0/0 μετὰ χρεωλυσίου.

Μετὰ τοῦ τελευταίου ὡς ἀνωτέρω δανείου τὸ ὀλικὸν ποσὸν τῶν
χρεωγράφων ἀνέρχεται εἰς 884,629,146 φρ. τὸ δὲ ἀνταποκρινόμενον
εἰς ταῦτα κεφάλαιον εἰς 26,022,754,939 φράγκων.

Τὸ ἐκβάλλειν τὰ δαιμόνια . . . ἐν Γερμανίᾳ.—Ἐπίσημος
ἐκθεσις, καταρτισθεῖσα ὑπὸ καθολικοῦ, ἱερέως ἐν Βέμιδικ τῆς Βυαρρίας,
ἀναφέρει τὰ ἐπόμενα περὶ ἐκβολῆς τῶν δαιμονίων ἀπὸ παιδός.

Ὁ ἀτυχὴς παῖς δὲν ἠδύνατο νὰ προσευχηθῇ ἢ μεταβῇ εἰς τὸν
ναόν, εἶχε στιγμιαίας ἐξάψεις, δὲν ἀπένευε σεβασμὸν εἰς τὰ ἱερά καὶ
ἐν ἄλλοις ἀποπήμασι συμπεριεφέρετο κακῶς καὶ πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτοῦ.
Οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἐξήτησαν τὴν συμβουλὴν τῶν ἱατρῶν, ἀλλ' ὅταν
οὐδὲν οὗτοι κατώρθωσαν, ὁ πατὴρ Αὐρηλιανός, ἱερεὺς τοῦ χωρίου,
ἀνέγνωσε τὰς νενομισμένας εὐχὰς ἐπὶ τοῦ παιδὸς ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέ-
σματος. Τότε ὁ παῖς ἀπεστάλη εἰς μονήν, ἀλλὰ καὶ τοῦτο οὐδεμίαν
συνεπήγαγε βελτίωσιν. Ὅτε ὁ ἐπίσκοπος τῆς Αὐγουστούπολεως (Augs-
burg) πρὸ ἔτους ἐπεσκέψατο τὸ χωρίον, ὁ πατὴρ ὡς τελευταῖον μέσον
σωτηρίας ἠγγήσατο νὰ παραγγῇ τὸν παῖδα εἰς αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἐλπίδι
θεραπεΐας. Ὁ ἐπίσκοπος ἐπλησίασε τὸν παῖδα ἐν σοβαρότητι καὶ συναι-
σθήσει τῆς δυνάμεως αὐτοῦ καὶ ἐφώνησε: «Δὲν δύνασαι νὰ με ἀπα-
τήσης, ἀκάθαρτον πνεῦμα!». Ὁ παῖς ὅμως ἐνέμενεν ἐν τῇ αὐτῇ κα-
ταστάσει, ὅτε καὶ συνεπέραναν πάντες ὅτι κατείχετο ὑπὸ πονηροῦ
πνεύματος καὶ ἀπεφασίσθη κατὰ συνέπειαν νὰ χρησιμοποιοῖται τὰ
μέσα τῆς ἐκβολῆς αὐτοῦ. Ἡ τῶν σχετικῶν διατυπώσεων τέλεις ἐπὶ
δύο ἡμέρας διαρκέσασα ὑπῆρξεν ἀρκετὰ ἐπίπονος διὰ τὸν παῖδα. Ἡ